

Вактҳои охир чинояткори фирорӣ М.Садриддин оид ба либоси занҳо ва чузъиёти он дар расонаҳои хабарӣ зиёд менависад, ки хеле таачубовар аст. Масалан, ду рӯз пештар дар яке аз сомонаҳои ифротӣ матлаби навбатии вай бо номи “Хичоб чӣ аҳамияте дорад?” нашр гардидааст, ки пурра ба ҳамин мавзӯ бахшида шудааст. Ба ақидаи коршиносон, одам танҳо дар сурати гирифтор шудан ба ҳолати махсуси равонӣ, ки ба бемории рӯхӣ наздик аст, метавонад аз ҳад зиёд ба масъалаҳои мазкур дилчаспӣ пайдо кунад. Яъне аз навиштаҳои М.Садриддин дар бораи либос ва бадани занҳо бармеояд, ки вай гирифтори ҳолати ташвишовари шахвонӣ аст. Чунин ҳолат бештар ба муллоҳои мутаасиби ифротӣ (масалан нахзатиҳо ва аъзоёни ДИИШ) хос аст. Ба тарзи либоспӯшии занҳо часпидани М. Садриддин ҳам собиткунандаи ДИИШ-ӣ будани ӯ мебошад.

Вай тавре дар бораи макоми занҳо дар даврони қадим менависад, ки гӯё ҳудаҳ ҳамон вақт вучуд доштааст. Маълум аст, ки мутолиаи дурусте надорад ва таърихро наметавонад. Тасаввуроти ғалати ҳудро, ки танҳо дар асоси ривоятҳои шунидааш мебошад, сари дигарон бор қардани аст.

М.Садриддин тамоми мардонро таҳкир қарда “чашмҷарони гургсифат” меномад. Аммо вай ба таври ноҳудогоҳ сифатҳои ҳудаҳро баён қардааст, яъне чашмҷарону гургсифат нисбат ба занҳо ҳуди уст. Лекин гумон дорад, ки ҳамаи мардҳо чунинанд. Дар баробари таҳкири тавҳини мардҳо вай ба дасту панча, “чисми латиф” ва “зебоихои занон” қордор мешавад. Ба ақидаи бадхоҳонаи вай, агар марде бо ягон зане дар танҳои бошад, ҳатман ба ӯ дастдарозӣ хоҳад қард. Чунин ақида танҳо дар сари нафаре мавҷуд аст, ки гирифтори ҳолати ташвишовари шахвонӣ ва бемории рӯхӣ бошад. Ба фарқ аз М.Садриддин мардҳои дигари солим чунин нестанд ва эҳтироми занон, модарону хоҳаронро самимона ба ҷо меоранд.

Мардум ва хусусан занҳои Тоҷикистон имрӯз аклу дониш доранд ва дар кучо кадом либос пушидани худро медонанд. Ба ҳар ҳол дар ин маврид ба маслиҳатҳои М.Садриддин, ки тибқи идеологияи ДИИШ мебошанд, ягон зарурате нест. Агар зан мувофиқи маслиҳати М.Садриддин рафтор кунад либос пушад, зиндагӣ карда наметавонад. Маслиҳати вай барои мурдаҳо дуруст меояд. Мутмаин ҳастем, ки ҳатто ҳамсари худ М.Садриддин мувофиқи маслиҳати ба дигар занҳо додаш либос намепушад.

Дар мағзи пуч ва хушкшудаи М.Садриддин ҳам мисли дигар экстремистҳои аъзои ДИИШ ва нахзатиҳо танҳо фикру ҳаёли бадхоҳона мавҷуд аст. Ба ақидаи ин гуна нафарони мисли М.Садриддин зан набояд таҳсил кунад, фаъолияти корӣ дошта бошад, набояд пешрафта бошад. Ин палидон занро танҳо ба сифати канизаки беҳукук дидан мевоҳанд. Дар сари инҳо танҳо фикри заншӯй ва қонеъ кардани ҳисси шаҳвониашон аст.

Занҳои мухтарамии Тоҷикистон, ки бо мардҳо ҳуқуқи баробар доранд ва дар тамоми соҳаҳо барои пешрафту тараккии кишварамон саҳмгузоранд, ниёз ба тавсияҳои ҳатариноку даҳшатангези ҳар гуна террористони мисли М.Садриддин надоранд. Беҳтараш вай дар фикри худ бошад, чӣ гуна тавба мекунад аз қардаҳояш пушаймон мешавад. Зеро бо чунин ақидаи экстремистӣ ва амалҳои террористӣ дер ё зуд дастгир ва ба ҷавобгарӣ қашида мешавад.

Аммо бадбахтии асосии М.Садриддин бемории рӯҳии уст, ки торафт авҷ мегирад ва муолиҷанашавандааст.